

JENNIFER BRIGHT

VŠECHNO,
CO JSME
MĚLI

ROMÁN

VŠECHNO,
CO JSME MĚLI

© by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin.
Published in 2021 by Ullstein Paperback Verlag

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Barbora Zettlová, 2022
Cover © Zero-media, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2813-8 (pdf)

JENNIFER BRIGHT

VŠECHNO,
CO JSME
MĚLI

Playlist ke knize

- Mean It* • Lauv & LANY
A Little Braver • New Empire
So Cold • Ben Cocks ft. Nikisha Reyes-Pile
Stop This Fire • Louisa Wendorff
Between the Wars • Allman Brown
Hands • ORKID
Before You Go • Lewis Capaldi
Hold My Hand • Isak Danielson
Grace • Rachel Platten
She Used to Be Mine • Jessie Mueller
Can't Smile Without You • Sleeping At Last
Out of the Blue (Piano Version) • Prides
Lonely • Noah Cyrus
Lose My Mind (Acoustic) • Dean Lewis
Happiness • Taylor Swift
Walked Through Hell • Anson Seabra
I Want to Be Yours • Marcel
Say Something • Kodaline
Afterglow • Ed Sheeran

Prolog

Kate

O deset měsíců dřív

Ruka se mi chvěje, když v ní sevřu ledový kov kliky dveří. Noční můra se mi usadila v kostech. I když je to třicet minut, co jsem Zoe vytrhla svým telefonátem ze spánku, srdce mi v hrudníku pořád buší, jako by se mi mělo každou chvíli rozskočit.

Otevřu dveře a hledím své nejlepší přítelkyni do očí. Má na sobě pyžamo s malými bílými obláčky. Drdol, který drží pohromadě její zrzavé vlasy, jí ochable visí přes rameno. Jednotlivé pramínky vlasů jí padají do obličeje.

„Kate. Co se děje?“ ptá se mě tichým hlasem, vkročí do obýváku a zavře za sebou dveře.

V hlavě jsem si prošla všechny možné výmluvy. Zamyslela jsem se, jaké lži jsem jí v minulých týdnech řekla, protože jsem nebyla s to komukoli vysvětlovat pravdu.

Když si všimla, že nejsem schopna nalézt ta správná slova, položila mi zlehka ruku na rameno a dovedla mě bytem rovnou ke gauči. Prsty mi otřela slzy z tváře a naléhavě se na mě dívá. Můžu se jí svěřit se vším, být k ní upřímná, jelikož vím, že mě nebude odsuzovat. A přece to nedokážu. Nemohu dostat

z úst slova, která mě už týdny pálí na jazyku a která bych mnohdy nejraději vykřičela do světa.

„Měla jsi zase noční můru?“

Přikývnu. O tom jsem jí říkala. O mých probdělých nocích. O snech, z nichž se budím s pláčem, a o temnotě, která se ve mně často rozpíná. O strachu, jaký mě pronásleduje na každém kroku jako tmavý stín. Co bych měla říct? Že se mi daří dobře, i když je vidět, že to tak není? Zkoušela jsem to, opravdu. Ale Zoe mě prokoukla, tak jsem se jí alespoň zčásti otevřela. Poněvadž když mi řekla, že ji ničí vidět mě tak apatickou, neměla jsem na výběr.

Přitáhnu si nohy k tělu a položím si bradu na kolena. Světlo stropní lampy je tak oslňující, že musím trochu přimhouřit uslzené oči, a přesto mě stále bolí. Jakmile jdu do postele a pokouším se usnout, vstoupí temno. Vždycky.

Ještě nedávno jsem si z hluboké noční černoty nic nedělala. Ještě nedávno jsem patřila k lidem, co okamžitě usnou a spí až do rána. Ještě nedávno jsem byla šťastná. Byla jsem zvědavá a otevřená, hodně jsem se smála, každý víkend jsem chodila ven. Mezitím nepoznávám sama sebe. Nezazlívám své nejlepší kamarádce, že se mě neustále ptá, co se se mnou děje. Protože je zjevné, že už nejsem sama sebou.

Zoe prsty projíždí mé blondaté vlasy, což mi trochu zklidní tep. Už její přítomnost mi dodává pocit bezpečí. „Moc mě to mrzí,“ zašeptám.

„Nemusí tě nic mrzet. Vždycky jsem tu pro tebe.“ Jsou lidé, pro které jsou tato slova jen prázdným slibem. A pak je tu Zoe, která několikrát týdně uprostřed noci vyjíždí, aby byla se mnou, aby mi otřela slzy a postavila se mému strachu čelem.

„Jsou dvě hodiny ráno. Nikomu by se nemělo stávat, že ho takhle pozdě budí telefonát s prosbou, aby ke mně v pyžamu přijel,“ vysvětluju jí škytavě. Otírám si zarudlé a pálicí oči hřbetem ruky.

„Přála bych si, abych ti mohla pomoci, Kate. Ale to bys se mnou nejdřív musela mluvit. Jinak nemůžu dělat nic víc než

být na tvé straně, a to budu. Vždycky. Je jedno, co se děje. Jedno, co jsi udělala. Ale mám strach. Strach, že se ti bude dařit hůř a jednou už nebude možnost, jak tě zachránit. Tak se mnou prosím mluv.“ Její slova zní zoufale a prosebně.

Podívám se na ni. Kolem nás se rozprostírá ticho. Z vteřin se stávají minuty. V jejím pohledu je trpělivost a naděje. V mém strach a lítost.

Možná má Zoe pravdu. Možná bude jednou pozdě. Příliš pozdě, abych o tom mluvila, a pozdě na to, aby mě z té temnoty vytáhla. Když se nedokážu svěřit jí, tak komu?

Kapitola 1

Kate

Dnes

Studený vítr mi odfoukne vlasy dozadu, jakmile odbočím doprava na St Bride Street. Nebe je plné tmavých mraků a noří Londýn do matné šedi. Typický podzimní den ve velkoměstě.

Zatímco se více zahaluju do svého černého kabátu, v levé ruce pevně držím nájemní smlouvu podepsanou teprve před pár hodinami. Můj dech zanechává ve vzduchu malé obláčky. Nevím, co mi přijde horší. Chlad, který mi znehybňuje prsty, nebo skutečnost, že jsem ochotná sdílet svůj prostor s někým, koho nemůžu vystát.

Muž, celý v černém, se ke mně blíží rychlým krokem. Kouká přímo na mě. Zastavím se. Když se jeho modré oči na okamžik setkají s mýma, rozbuší se mi srdce až v krku. Na setinu vteřiny v něm poznávám *jeho* obličej. Prudce zamrkám a zkusím jít dál. Teprve když projde kolem mě, odhodlám se a dám se do pohybu.

Nesnáším to. Nesnáším tuhle nejistotu, ten skličující pocit na hrudníku, který mi říká, že jsem v nebezpečí. Ještě před

rokem by mi sotva něco nahnalo strach. To jsem ale byla ještě ta nebojácná Kate naivně běžící životem s rozpřaženými rukama.

Zazvoní mi telefon, s úsměvem přijmu hovor od Zoe.

„No? Odevzdala jsi už smlouvu? Máš klíče? Můžu přijít?“ Bez pozdravu mi hned pokládá nesčetně otázek. Ale já její zvědavost chápu. Doposud viděla mou kavárnu jenom na obrázcích.

„Jdu teprve na schůzku, ale už tam skoro jsem. Ještě pořád se mi tomu nechce uvěřit, Zoe.“

„Mně taky ne. Od té doby, co tě znám, je tohle tvůj největší sen.“ Vzdychne, jak se jí vybavují vzpomínky. „Roky jsi pracovala v kavárně u Michelle, ponořila ses do účetnictví a byla jsi skoro druhou šéfovou. A i když ti bylo zatěžko dát výpověď, bylo to správné rozhodnutí. Teď, když jsi přerušila studium obchodní administrativy, už ti nic nebrání zaměřit se na svůj cíl. To se mi na tobě tolik líbí. Prostě jsi udělala všechno správně.“ Slova mé nejlepší přítelkyně mě hrála, jako by mi přehodila přes ramena vlněnou deku. Dodala mi pocit vřelého objetí a sílu, kterou potřebuju.

„Díky za útěchu. Občas mám pocit, že tuhle kavárnu otevíráme spolu,“ řeknu a obě se zasmějeme.

„Už jsem dorazila, ozvu se ti později.“ Rozloučím se a zůstávám stát před budovou z červených cihel. Břečtan obrůstá fasádu a přidává tak celkovému vzhledu na magičnosti.

Jakmile jsem na internetu našla tenhle prostor k pronájmu, bylo mi hned jasné, že ho musím mít. Tady a nikde jinde bych chtěla otevřít svou kavárnu. Poloha je naprosto perfektní, v centru Londýna a blízko mého domova.

Už odnepaměti je vlastní kavárna mým největším snem. Jen z tohoto důvodu jsem před dvěma lety začala studovat obchodní administrativu. I když jsem v kavárně pracovala už dlouho a nepodávala jenom nápoje pro svou bývalou šéfovou Michelle, ale také jsem se ujala účetnictví, je to pořád něco jiného

než provozovat vlastní podnik. To jsem věděla od začátku. To, že jsem nakonec přerušila studium, mě nemůže zastavit.

Skončit u Michelle, jak už říkala Zoe, mě stálo velké překonání sebe sama. Opouštěla jsem kavárnu s jedním okem uplakaným a druhým usměvavým. Občas se přistihnu, že mi chybí přátelská atmosféra a rozhovory s kolegy. Ale byl to správný okamžik, vydat se vlastní cestou.

Týdny a měsíce jsem šetřila na svůj cíl. Díky dědictví po tetě, která před třemi lety zemřela, si teď můžu sen o vlastním obchodě splnit. No, aspoň skoro...

Rámy oken jsou natřeny světlou peprmintovou a perfektně pasují k tmavě červeným cihlám. Sklo dosahuje až k zemi a táhne se přes čtyři ohromná čelní okna a dveře, na kterých visí hnědý štítek, z něhož se pomalu odlupuje barva. Stojí na něm kurzívou nápis *Barney's Café*. Ptám se sama sebe, co tam bude stát, jak se bude můj krámeček jmenovat. I když mám tento sen už odjakživa, ještě jsem nenarazila na to pravé, trefné jméno.

Když vcházím do krámků, zhluboka se nadechnu a narovná ramena. Aidan stojí na černě lakovaném točitém schodišti. Hnědé oči se mu zúžily do úzkých štěrbin, když zpozoroval obálku v mých rukách. Určitě ho zajímá, jestli je pod kolonkou nájemníka můj podpis. Protože při našem prvním setkání jsem si zdaleka nebyla jistá, jestli přistoupím na návrh majitelky. Dokonce jsem byla pevně přesvědčená, že to v žádném případě nepřichází v úvahu. Ale kde najdu tak perfektní obchod za takovou cenu?

Aidanovy blondáté vlasy se lesknou ve světle lustru. Přisahal bych, že má stejný šosácký oblek, který měl na sobě, když jsem si byla prostor prohlédnout. Černý žaket, bílá košile s černou kravatou, černé kalhoty a černé boty. Možná jich ale také má ve skříni tučet.

Aidan. Muž, se kterým budu svou kavárnu sdílet. Synovec mé pronajímatelky Cory. Byl to její nápad, abychom vedli

krámeck spolu. Na Aidanovi bylo okamžitě vidět, že z jejího návrhu není o nic nadšenější než já. Knihkupectví s kavárnou. Ale měli jsme na výběr?

Když jsem tu byla před pěti dny na prohlídce, ihned jsem se zamilovala. Do vysokých stropů, do bíle vydlážděné podlahy, tmavých zdí z přírodního kamene, ohromného lustru, přízemních oken a také prostorného pokoje nahoře, který je nad točitým schodištěm. Že má krámeck všechny potřebné přípojky, jelikož už tu dříve kavárna byla, je jen třešnička na dortu.

„Ahoj, Kate!“ Uklidňující hlas Cory mě vrátí nohama na zem. Spustím oči z Aidana a otočím se k ní.

„Podepsala jsem to.“ Opřu se zády o pult. „Smlouvu,“ doplním a povolím si červenou pletenou šálu u krku, na kterou je vlastně ještě brzy. Každý podzim přemýšlím, co budu nosit v zimě, když už teď mrznu až na kost.

„To jsem ráda.“ Cora natáhne ruku a kývnutím naznačí, ať jí smlouvu podám. „Možná nebudete muset prostor sdílet vůbec. Aidan mi ještě doposud neodpověděl, zda s tím souhlasí, nebo ne.“ Pohlédne na synovce, který k nám míří rozvázným krokem.

Upřímně řečeno, pořád ještě doufám, že Aidan nepřijme nabídku své tety a já budu smět místo provozovat sama. Trochu jsem šmejdila na Pinterestu a našla spoustu nápadů, jak útulně může knihkupectví s kavárnou vypadat. A byla bych přešťastná, kdybych tohle krámkové umění mohla začít s někým, jako je moje nejlepší kamarádka Zoe. Ale s nějakým úplně cizím mužem? Nejsem si jistá, do čeho se to pouštím.

„Statečné. Nevěřil bych, že jste toho schopna. Pak asi nemám jinou možnost, než tuhle smlouvu rovněž podepsat.“ Aidanova slova srší arogancí, a nejradši bych svou smlouvu vytrhla Coře z rukou, roztrhala ji na tisíce kousků a utekla. Ale současně by drásalo moje ego, kdybych mu dala, co chce: mít pro sebe prostor kavárny i své knihkupectví. Takže couvání nepřichází v úvahu.

„Pojďme do kanceláře,“ navrhne Cora a vyrazí.

Stará dřevěná skříň, která už má nejlepší léta dávno za sebou, a velký psací stůl se dvěma židlemi vyplňují místnost. Aidan popadne stoličku v rohu a posadí se vedle mě.

Zavládne nepříjemné ticho. I když nás s Aidanem odděluje jediný centimetr, přijde mi, jako bych jeho přítomnost vnímala v celé místnosti. Jako by moje tělo reagovalo na jeho výskyt a je od hlavy až po paty napjaté.

„Poslední dny a noci jsem nemyslela na nic jiného než na tento krámek, na odkaz mého muže. Barney po desetiletí vedl tuto kavárnu plný vášně, a i když jsem často nadávala na to, že není doma, přesto mi vždy dělalo radost vidět ho šťastného.“ Cořin úsměv působí smutně, tak smutně, že bych ji nejraději objala. Ale je to Aidan, kdo natáhne ruku přes dřevěnou desku stolu, aby ji položil na její k vyjádření útěchy. Mé oči samovolně následují pohyb a vidím, jak jí jemně stiskne složené ruce.

„Nechci o tom dál mluvit a jsem ráda, že jste se rozhodli vdechnout společně obchodu zase život.“ Cora mezi námi těká rozzářeným pohledem, což vede k tomu, že se její koňský ohon začne houpat. „Bude to jistě velkolepé. Knihkupectví s útulnou kavárnou, tak budou spojeny dvě Barneyho největší vášně.“

Ona opravdu věří, že tu budeme s Aidanem spolupracovat. Jsem si téměř jistá, že budeme dělat přesný opak. A to proto, že se sobě vyhýbáme, jak je to jen možné.

„Aidane, ještě mi dej prosím smlouvu,“ požádá synovce. „Nechala jsem zhotovit také pár klíčů, takže každý z vás dostane jednu.“ Podává mi cinkající svazek, zatímco Aidan podepisuje nájemní smlouvu.

„Barney miloval knihy, díky němu Aidan objevil svou lásku ke čtení. A Kate, když jsem slyšela, co chceš z tohoto krámků udělat, vypadá to úplně jako osud. Jako kdyby mi Barney sešhora zašeptal: *Vezmi to děvče, ať se jí splní sen.*“

Tváře se mi začaly rdít a pravděpodobně jsem červená jako rajče. „Moc děkuju! Hned jsem se do tohoto domu zamilovala

a jsem tak šťastná, že svou první kavárnu mohu otevřít zrovna tady," vysvětluju Coře. Na krátký okamžik žasnu nad klíči ve své ruce, než si je strčím do kabátu. Mé vlastní klíče k mému vlastnímu obchodu. Neuvěřitelné.

Cora odsune židli a postaví se. „Nebudu vás dál zdržovat. Máte toho určitě hodně k probírání a já mám ještě schůzku. Těším se na otevření. Hodně úspěchů, Kate! Určitě se brzy uvidíme.“ S těmito slovy opouští kancelář a nechává nás s Aidanem samotné.

Jakmile dveře zaklapnou, už slyším jeho samolibý hlas. „Oba asi víme, že to nešlo úplně tak, jak jsme si představovali. Doufala jste, že hodím zpátečku a obchod vám přenechám, a já doufal v to samé od vás.“

Jeho tón se mi nelíbí. Mluví se mnou jak s malým děckem. Stejně jako se mnou mluvil v den prohlídky. Patrně si myslí, že se svým fešným oblekem a čerstvě naleštěnými botami je něco víc.

„Nechme těch přiblblých her. Je to, jak to je, a s tím se musíme oba smířit. Měli bychom se bavit o podstatných věcech. Otevírací doba by mohla být problém,“ odpovím a dostávám se hned k věci. Odsunu svou židli stranou, abych se na Aidana dívala zpřímá. Jeho oči mají takřka jantarovou barvu a nejsou zdaleka tak tmavé, jak jsem si pamatovala. Možná to je kvůli jeho medové pleti, která se mi doteď vůbec nelíbila. Možná také díky dennímu světlu, které mu skrz malé okno za mnou svítí přímo do obličeje a zdůrazňuje jeho třídenní strniště.

„Tento způsob spolupráce není trvalé řešení. Proto vám chci nabídnout dohodu.“

„Dohodu?“ ptám se zmateně. Co je zač? Pojišťovací agent, který mě chce napálit?

„Představovala sis svou vlastní kavárnu takhle?“ ptá se mě rovnou a podívá se na mě vyzývavě.

„Teď už jsme přešli k tykání?“ překřížím ruce na hrudi ve snaze působit sebejistě.

„Radši mi odpověz na otázku. Představovala sis to takhle?“

„Když se podívám na prostory, tak ano. Když jsem si prohlídla tebe, tak určitě ne.“ Blahosklonný tón mám skoro stejně dobrý jako on.

Jeho rty se změni v sotva znatelný úsměv. Zmizel stejně rychle, jako se objevil. „Jsi opravdu vtipná. Málem jsem se neudržel smíchy. Určitě jsme za jedno, že nechceme navždycky pracovat spolu. A co takhle? Kdo jeden rok povede svůj krámek úspěšněji, bude si smět prostor ponechat. Druhý musí jít.“

V místnosti se rozprostře absolutní ticho. Přemýšlím o jeho návrhu a ptám se, jak na tuhle myšlenku přišel. Myšlenku, kterou vlastně úplně neodmítám. Krámek je pro mě perfektní a já ho chci za každou cenu nazývat mým. Pokud ale tuhle hloupou sázku prohraju, budu muset odsud pryč. Chci to opravdu riskovat?

Mé rozhodnutí předčasně přerušit studium nebylo lehkomyšlné. Bála jsem se. A i když s tím ještě pořád denně bojuju, zapřísáhla jsem se, že už se nenechám brzdit svým strachem. Mám jen jeden jediný sen, ale budu za něj bojovat.

Dívám se Aidanovi do obličeje a zřetelně k němu cítím odpor. Pravděpodobně bych to tu s tímhle pacholkem stejně déle než rok nevydržela.

„Myslíš to vážně, že?“

„Smrtelně vážně.“ Natáhne ke mně ruku.

Srdce mi bije tak rychle, že jeho hukot slyším v uších. Jak to, že mi připadá, že uzavírám smlouvu s ďáblem a zaprodávám nejen svůj sen, ale i svou duši?

„Domluveno,“ odpovídám nakonec a stisknu mu ruku.

Kapitola 2

Kate

„Shodli jste se s Aidanem konečně na nějakém společném jménu pro obchod?“ Zoe si namotává špagety na vidličku a nese si je k puse. Je s podivem, že si neobjednala pizzu. Sedíme už tři hodiny v naší nejoblíbenější italské restauraci. To, co začínalo jako setkání u kafe, teď končí večerí. Tak je to u nás pořád, čas plyne rychleji, než se mi líbí, když se ponoříme do hlubokého rozhovoru. Včera jsem vyřídila poslední nákupy na blížící se otevření a musela jsem Zoe zasvětit do každého detailu.

Štourám se ve svých tortellinech a přemýšlím o rozhovoru s Aidanem. „Ne, má jeden hloupý návrh za druhým, a ty moje odmítá.“ Už u podepisování nájemní smlouvy jsem si uvědomovala, že nebude jednoduché jít neustále s Aidanem proti sobě, ale že každý rozhovor bude končit hádkou, to jsem si nemyslela.

„Nemůžu se zbavit pocitu, že ti chce ztížit spolupráci, protože si myslí, že hodíš rychleji ručník do ringu. Jak se může za takovou pěknou tvářičkou schovávat takový morous?“ Uchopí sklenku s vínem a dlouze se napije. Oba se poprvé potkali, když Zoe přišla do krámku pomáhat mi se zařizováním.

„To si myslím taky. Asi si myslí, že se od něj nechám zastrašit. Je jedno, jak moc mě nervuje, já se nevzdám, dokud tenhle

rok neuplyne. Když mi bude chtít tak dlouho dělat ze života peklo, budu dělat to samé,“ ujišťuju ji. Na její řečnickou otázku prve nereaguju. Už jak Zoe Aidana poprvé uviděla, netajila se tím, jak atraktivní jí připadá.

„To je správný postoj. Bojuj jeho vlastní zbraní. Možná bychom mohly vymyslet pár triků, jak ti zajistit, abys byla na konci úspěšnější než on. Ale řekni mi, jak vlastně ten úspěch po roce změříte?“

Tahle otázka mi hodně zamotala hlavu. Aidan a já jsme prošli více možností, jak po dvanácti měsících vypočítat výsledek. Trvalo věčnost, než jsme se na něčem shodli.

„Nejdřív jsme chtěli z našich příjmů odečíst náklady, nicméně mi připadalo, že by výsledná částka nevypovídala o úspěchu. Vždyť když hodně investuji, a tím pádem víc prodám, zatímco on nic neinvestuje, ale ani nic neprodá, není lepším vedením, i když má ve výsledku více peněz. Takže jsme se shodli, že mezi sebou porovnáme jen příjmy.“ Zakroužila jsem hlavou, protože jsem si potřebovala uvolnit krk. Poslední noci jsem zase spala hůř.

„Ale nemyslíš si, že vydělá knihami víc?“ S plnou pusou a syslými tvářemi se na mě znepokojeně podívá.

„Ne nutně. Samozřejmě budu mít taky zákazníky, kteří si koupí jen kafe s sebou, ale hodně si jich k tomu objedná pečivo nebo se v kavárně posadí a dají si druhý šálek. Každý zákazník, co ke mně přijde, si něco koupí, i když to bude jen něco malého. Aidan ale bude mít i návštěvníky, kteří odejdou s prázdnou, protože se přišli jen porozhlédnout,“ vysvětluju.

Zoe chtěla hned něčím reagovat, když jí zazvonil telefon. „Promiň,“ řekla a vzala hovor, který byl od Noaha, soudě dle jejího širokého úsměvu. „Jsme ještě u Franca. Ze zákusku se staly nudle,“ vypráví mu a usměje se na mě.

Může se zdát divné, že moje kamarádka je teď s mým bývalým přítelem, ale zvykla jsem si na to. Už jsou to dva roky, co se Zoe s Noahem vrátili ze svého výletu po Evropě a já se

smířila se svou situací. Lhala bych, kdybych tvrdila, že to bylo jednoduché. Potřebovala jsem čas, abych si na tu myšlenku zvykla. Ne protože bych ještě milovala Noaha. Občas dokonce pochybuju, jestli jsem ho vůbec někdy milovala. Dlouhá léta jsem se vrhala z jednoho vztahu do dalšího jen proto, abych nebyla sama.

Co mě na chování Zoe zraňovalo, byla její neupřímnost. O svých citech k Noahovi mi měla říct hned. Místo toho je zapírala a zkoušela to potlačit. Přitom víme obě, že pro city neexistuje žádný spínač ani vypínač.

Zpětně jsem šťastná, že všechno šlo tak, jak mělo. Jsem si jistá, že k sobě Zoe s Noahem patří. Je pro mě těžké věřit v osud. Ale když se na ty dva podívám, vím, že to tak muselo být. Srdce mi plesá, když vidím Zoe zářit. A Noah je člověk, který ji dělá šťastnou.

Cívím na plápolající plamínek svíčky, kterou nám před několika hodinami zapálil číšník. Vosk stéká už pod stojánek a na zlatém talíři tuhne do bílé hmoty. Nebude dlouho trvat, než zhasne plamen.

Lokál je plný, přece jen je sobotní večer. Každé jednotlivé místo je obsazené. Sklouznu pohledem přes lidi, kteří sedí u stolů a vychutnávají si své jídlo, zatímco já dojídám své poslední těstoviny. Italská muzika dunící z reproduktorů k mému uchu proniká zcela potichu. Můj pohled zůstane viset na muži, kterého vidím jen ze strany. Jeho profil působí povědomě. Příliš povědomě. Zarostlé obočí, rovný nos a úzké rty, které krouťí do nepřirozeného úsměvu.

Na rukách mi naskočí husí kůže. Srdce se mi rozbuší. Aníž bych přemýšlela o tom, co dělám, vyskočím. „Musím jít,“ zakoktám během toho, co už si oblékám bundu. Šálu si přehodím přes ramena a konce nechám ledabyle viset dolů.

Hučí mi v uších, hlavou mi prolétne obraz, který jindy vídám jen ve svých nočních můrách. Běžím ke dveřím a nezastavím se, dokud na tváři neucítím chladný večerní vzduch.

Zatímco několik lidí se chrání pod vyčnívající střechou nad vchodem před deštěm, který neúprosně bubnuje do asfaltu, neváhám a zamírím na nejbližší stanici metra.

Okolí vnímám jako skrz závoj. Nohy mě nesou ulicí. Dlouhé vlasy se mi lepí na obličej, kabát je za chvíli promočený. Byl to opravdu *on*, nebo jsem si zase něco představovala? Nebylo by to poprvé, co jsem si myslela, že vidím jeho obličej v někom jiném. Přitom vím, že v podstatě je úplně jedno, jestli to byl *on*, nebo ne. Tenhle strach je všudypřítomný a dokáže ze sebehezčí chvíle udělat čiré peklo.

Kousek před stanicí se zastavím. Bus, který jezdí přímo až k mým dveřím, zrovna zastavuje na zastávce a já do něj vklouznu. Absolutně bez dechu klesnu na první volné sedadlo, které spatřím. Ledové ruce si strčím do klína a neodvážím se zvednout hlavu. Jízda, která trvá deset minut, mi teď připadá jako věčnost.

Mobil mi zase začne v kapse kabátu vibrovat, zrovna když se chystám vystoupit. Nemusím se dívat na displej, abych věděla, kdo mi volá. Zoe si musí myslet, že jsem se zbláznila. Bez jakéhokoli vysvětlení jsem ji tam nechala sedět. Ani teď se neodvážím přijmout její hovor a vysvětlit jí to.

Mezitím přestalo pršet, jen loužičky na chodníku a mokré ulice naznačují, že právě lilo jako z konve. Vzduch je čistý a svěží. Dojdu do svého bytu po několika krocích. Až když za sebou zamknu dveře a zaklapnu zámek, můžu zase o něco volněji dýchat.

Před nějakým časem jsem se odstěhovala ze starého bytu, který jsem léta sdílela se Zoe. Když se dala dohromady s Noahem, nejradši bych zůstala v našem bytě, ale byl moc drahý na to, abych ho mohla platit sama. V té době nepřicházelo v úvahu, abych se sestěhovala s někým cizím. Proto jsem se musela s těžkým srdcem bytu vzdát a najít si jednopokojový apartmán.

Když člověk vstoupí, vidí vše, co je k vidění. Moje maličká chodbička vede do bílé kuchyně, která je tak malá, že

péct v ní je téměř nemožné. Ale dobře jsem si to tu uspořádala. Pult s dvěma barovými židlemi opticky rozděluje kuchyň od obytného prostoru, ve kterém stojí šedá dvoumístná pohovka. Naproti ní se nachází úzký stolek s televizí. Od vstupních dveří mám volný výhled na svou postel, která stojí až úplně na konci velké místnosti pod oknem. Nedaleko se nachází bílá šatní skříň. Moje koupelna je maličká a nemá ani okno. Proto jsem vždycky koupání v našem společném bytě se Zoe milovala. I když mám byt velký jako krabice na boty, stačí mi.

Klíče jsem hodila na bar v otevřené kuchyni. Na mobilu otevřu Spotify a použítím si svůj Relax-Playlist, zatímco přehazuju mokrý kabát přes barovou stoličku a beru si ze skříně příjemné kalhoty a pohodlný svršek. S kousky oblečení odcházím do koupelny. Na krátký okamžik se opřu o umyvadlo a podívám se do zrcadla. Mé blondáté vlasy jsou tak mokré, že vypadají skoro jako černé.

Jestě před chvílí jsme se se Zoe smály a byly naprosto bezstarostné. Teď tu stojím. Promočená, bledá a s prázdným pohledem, který mě děsí.

Aniž bych se odvrátila od zrcadla, vyklouznu ze svého oblečení, dokud nestojím v koupelně úplně nahá. Můj pohled sklouzává po mém těle a zastaví se na boku; na jizvě, která mě nikdy nenechá zapomenout. Která mi vždy bude připomínat, jak jsem byla zbabělá.

Pohladím si prsty zjizvenou kůži, která barevně jasně kontrastuje. Jestlipak někdy vybledne? A jestlipak bych si to vůbec zasloužila?

Donutím se odvrátit pohled a stoupnu si pod sprchu. Voda se pomalu zahřívá a postupně se mi uvolňují svaly.

S mokřými vlasy si sednu do tureckého sedu na ten malý gauč a píšu Zoe, že si nemusí dělat starosti. Tvrdím, že mě náhle přepadla migréna a hluk se světlem v lokálu mě rušily. To je jen jedna z mnoha lží, které jsem v posledních týdnech,

v posledních měsících servírovala člověku, který pro mě nejvíce znamená. Někdy se však žije líp se lží než s pravdou.

Sáhnu po notebooku. Automaticky zadávám do Googlu postě „úzkostná porucha“ a pročítám si zprávy k tomuto tématu. Z fáze, kdy jsem si to nedokázala připustit, už jsem dávno venku. Už si nic nenamlouvám. Už nepředstírám, jak se mi daří dobře, jen abych si pak v noci vyplakala oči. A i když vím, že mám problém, připadá mi neuvěřitelně těžké hledat si pomoc.

I když už Zoe ví, co se stalo, nemůžu o tom ani s ní doopravdy mluvit. Pokaždé, když to téma nakousne, pokusím se to zamluvit a řeknu jí, že se mám dobře. Neumím si představit, že bych se dívala někomu jinému do tváře a svěřila se mu se svým příběhem.

Zadala jsem do vyhledávače *Linka bezpečí*. Nemám ponětí, kolikrát jsem tohle číslo vytočila, jen abych to po prvním tónu zase položila. Všimla jsem si textu, který stojí pod číslem malým písmem a v závorkách. *Pokud nechcete osobně mluvit s naším pracovníkem, napište nám e-mail. Jsme vám k dispozici i písemně. Nebo jednoduše navštivte naše zařízení.*

Jednoduše... Při tomhle slově se mi sevře žaludek.

Otevřu okénko, ve kterém je možno zanechat vzkaz, a použiju e-mailovou adresu, kterou jsem si založila před léty, abych se mohla zaregistrovat na Instagramu bez skutečných kontaktních údajů.

Od: Anna

E-mail: anna1212@gmail.com

Zdravím, nevím přesně, co mám napsat. Víím jen, že musím s někým mluvit, ale nevěřím si. Je pro mě těžké ta slova vyslovit. Je pro mě těžké myslet na ty události. Je pro mě těžké neproklínat sama sebe za to, co se stalo přibližně před rokem. Víím, proč si nehledám žádnou pomoc. Ze strachu, studu, vzteku. Doted' jsem se svěřila jen jedné kamarádce. Jednou jsem jí vylíčila, co se stalo.

Od té doby odrážím jakýkoli pokus z její strany o tom se mnou mluvit. Tak ráda bych zapomněla. Chtěla bych zase klidně spát, bez nočních můr. Chtěla bych se zase umět smát, bez špatného svědomí. Chtěla bych zpátky své staré já. Ale pravděpodobně si to nezasloužím.

Zatímco si vylévám srdíčko, stékají mi po tváři slzy.

Znáte ten pocit, když uděláte chybu? A tím nemyslím najít si špatnou práci anebo sníst něco špatného k obědu. Myslím chybu, která nezmění jen vás. Chybu, po které se už navždy budete cítit vinni. Nezničila jsem si jen svůj vlastní život. A ta myšlenka mě trhá každý den na kusy.

Kliknu na *Odeslat* dřív, než si to rozmyslím. Přestože vím, že tahle jediná zpráva nic nezmění, že mě nezbaví tíhy na ramenou, je to dobrý pocit podělit se o to s někým zvenku.

Kapitola 3

Kate

„Nemohu uvěřit, že stojím přímo před tvým krámkem.“ Máma mě objímá, zatímco táta mi cuchá vlasy, jako kdyby mi bylo pět. Přijeli před dvěma dny a přenocovali v jednom malém hotelu hned na rohu, aby mi pomohli s posledními přípravami. Táta sestavil všechny stoly a židle a já s mámou jsme uklidily nádobí do skříní.

Šest týdnů uplynulo od té doby, co jsem podepsala nájemní smlouvu a co jsem uzavřela dohodu s Aidanem. Během této doby jsem vyřizovala tolik organizačních záležitostí jako nikdy předtím. Objednala jsem nábytek, podala inzeráty, že hledám zaměstnance, vedla pohovory, pracovala s Aidanem na názvu obchodu, stejně jako na jednotném barevném konceptu. O uzavřených pojistkách se mi nechce vůbec přemýšlet.

„Jsme na tebe tak pyšní,“ říká táta se širokým úsměvem na tváři. Jeho začínající pleš je od poslední návštěvy větší a taky vrásek kolem očí a pusy přibylo. Občas se ptám, co je ten čas za zvláštní konstrukt. Jsou momenty, které utečou rychleji než mrknutí oka, a některé momenty se táhnou jako žvýkačka.

„To jí taky pořád říkám.“ Zoe se na mě dívá se slzami na krajíčku, zatímco Noah má ruku položenou na jejích ramenou. „Odkáživa jsem věděla, že to zvládneš. Ale dívat se, jak se tvůj velký sen plní, mě tak ztraceně dojíká, prosím omluv mě.“ Utře si koncem šály slzy. Musím se opravdu držet, abych sama nezačala brečet, protože nemůžu uvěřit, že to je realita.

Cosy Corner – Coffee and Books stojí na černém štítu nad velkými prosklenými dveřmi. *Cosy Corner* je napsané rovně a tučně, zatímco *Coffee and Books* stojí o něco níž jemnějším kurzívním písmem. S Aidanem jsme dlouho diskutovali, než jsme našli jméno, se kterým jsme byli spokojeni oba. On chtěl krámeček pojmenovat jen *Books and Coffee*. Ne, že by moje návrhy byly o tolik kreativnější, ale *Books and Coffee* bylo pro mě přece jen trochu nudné.

„Připraveni k poslednímu doladění, než za dvě hodiny otevřeme?“ ptám se kolem sebe.

Najednou k nám přichází Aidan. V závěsu má svého zaměstnance Lucase. Zatímco ten má široký úsměv na svých úzkých rtech, Aidanova tvář je jako vždy kamenná. Můj první dojem z něj mě nezklamal. Je cynický a arogantní, to se ani během posledních šesti týdnů nezměnilo.

„Kate,“ pozdraví mě s lehkým pokývnutím.

„Aidane,“ odpovím a nasadím falešný úsměv, který za sekundu zase zmizí. Nejradši bych mu říkala jménem, které jsme mu daly se Zoe. Pan Bručoun. Naneštěstí jeho obličej nevypadá tak špatně, jak jméno napovídá, a přesto pasuje jako pěst na oko.

Zoe, Noah a mí rodiče se ihned dohodli, že mi při otevření pomůžou a zařídí poslední dekorativní práce. Mé zaměstnankyně Hope a Mora dorazí bohužel až za hodinu. Jsou kamarádky a přihlásily se společně. Obě mi byly hned od začátku tak sympatické, že jsem je bez zaváhání vzala. Jsou studentky a nemají proto tolik času, jak jsem si přála. Naštěstí si můžou střídat směny.

„Jo – tati? Můžeš prosím přinést z auta koláče a dát je na pult?“ poprosím ho a zároveň umísťuji marcipánový dort, který jsem čerstvě připravila. Posledních pět hodin jsem stála ve své malé kuchyni a pekla všechno na otevíračku. I když mám tady v kavárně taky kuchyň, cítím se doma nejlépe.

Každý zákazník, který si dnes objedná horký nápoj, dostane cupcake s vanilkovo-jahodovou příchutí. Jak jsem zjistila od Lucase, Aidan bude svým zákazníkům dávat záložku. Myslím, že moje mňamky jsou lepším dárkem. Tím oficiálně začíná boj o obchod.

Aidan a já si navzájem můžeme občas uhnout z cesty, ale napořád? To je nemožné. Z toho důvodu jsem se v posledních týdnech opravdu snažila být na něj milá, abychom spolu alespoň trochu vycházeli. On však vyvinul jen málo úsilí a nevynechal žádnou příležitost, aby mi dal jasně najevo, že nebude pracovat se mnou, nýbrž proti mně. Nakonec jsem to vzdala.

„Mami? Můžeš dát kytky do těch malých váz a postavit je na stoly?“ ptám se. Svoje přirozeně šedivé vlasy si obarvila na světle hnědou, která mi trochu připomíná lískové oříšky. Stáhne si brýle z čela a posadí si je na nos. „Ale samozřejmě.“

Právě dělám kávu pro své pomocníky. „Lucasi? Chceš taky kávu?“ zavolám nahlas, aby mě v horním poschodí slyšel.

„Ne, díky.“ Nemusela jsem se ani otáčet, abych věděla, že to nebyl Lucas, kdo mi odpověděl. Aidanův hlas je mi povědomější, než bych si přála. Chudák Lucas. Musí být fakt otravné pracovat pro Aidana.

Očima přejíždím po našem krámku. Když sem člověk vkročí, hned mu padne do oka bílé kachličkovaný pult s černou mramorovou deskou. Bílé obdélníkové dlaždice se perfektně hodí k parketám. Aidan se rozhodl pro velmi tmavý hnědý tón svých regálů stojících u zdi, která se napojuje na přední okno. V mých vysněných představách byl krámkem vybavený stoly a židlemi v barvě světlého dřeva. Protože by se ale taková barva bila s tou na regálech, rozhodla jsem se nakonec pro bílou.

Před předním oknem stojí pět metrů dlouhý pult opatřený barovými židlemi a nabízí tak další možnosti k sezení. To by mohlo být perfektní místo pro zákazníky, kteří chtějí nerušeně pracovat na svých noteboocích.

Po pravé straně vede elegantní zábradlí, které odděluje horní prostor od spodního. Aidan si nahoře zařídil svůj prodejní pult. Zdi jsou vlevo a vpravo poseté knižními regály, které sahají od podlahy až ke stropu. Malé zátiší s gaučem uprostřed láká k posezení.

Často jsme se neshodli, ale co jsme oba v každém případě chtěli, bylo to, aby bylo hodně kytek. Hned při vchodu do krámu člověk uvidí dlouhé hrachovité úponky starčeku přehlého, jak mi vysvětlila paní v zahradnictví, který visí od stropu v rovnoměrných vzdálenostech. Rostliny jsou rozesety po celé ploše obchodu.

Noah se Zoe zrovna nafukují pastelové balónky a natahují šňůru. Já vezmu ceduli, a sednu si na bobek, abych ji popsala.

*Vítej v Cosy Corner, obchodě, kde se můžeš uvolnit
a nechat se hýčkat. Čeká tě u nás fantastická káva,
lahodné pečivo a dobré knihy.*

„Škrábeš jako kocour. Tím zákazníky nepřilákáš, tím je odradíš.“ Aidanův hlas mě vyleká. Ztratím rovnováhu a z dřepu si kecnu dozadu. Zády přistanu na Aidanových nohách a zadkem na studených dlaždicích.

Z pusy mi unikne povzdech. „Bylo opravdu nutné se sem takhle ze zadu připlížit?“ Zase vstanu a narovná si šaty, které mi půjčila Zoe. Původně jsem si chtěla vzít tmavé džíny a šedivý svetr, ale tak dlouho mě přemlouvala, až jsem si vzala tuhle růžovou hrůzu. Dříve bych si je vzala s radostí. Teď už se v tom necítím dobře. Ale chápu, že to na lidi udělá příjemnější dojem než můj každodenní outfit, a chci přece dneska získat zákazníky.

„Ukaž, já to udělám,“ řekne Aidan rozhodně. Vytrhne mi křídlo z ruky a dřepne si. Pozoruji, jak při každém pohybu tančí jeho svaly pod tmavě modrým svetrem.

V posledních týdnech jsem ho ani jednou neviděla v některém z jeho šosáckých obleků, o kterých jsem si myslela, že jsou jeho druhou kůží. Považovala jsem ho za někoho, kdo takhle chodí i ve svém volném čase. Než mi Cora před dvěma týdny prozradila, že předtím pracoval jako bankéř. Od té doby si pokládám otázku, jak spolu souvisí bankéř a majitel knihkupectví a co ho přimělo dát výpověď v předchozím zaměstnání.

Když se podívám na tabuli, jsem ohromena. Jeho rukopis je nádherný a pořádný. Takže úplný opak mého. „Díky,“ zašeptám.

„Nemyslím si, že jsem to udělal pro tebe. Já bych jen chtěl, aby zákazníci přišli do našeho obchodu koupit si moje knihy,“ odpoví, aniž by se na mě podíval, a udělá na tabuli poslední tečku. Zvedne se a najednou je zase o dvě hlavy vyšší.

Cítím, jak se mi vztekem rozbuší srdce a puls stoupá. „I když ode dneška začíná náš malý zápas, nemusíš...“

Dál se nedostanu, protože na mě hystericky volá Zoe. Ihned se otočím a běžím za ní. „Co se děje? Stalo se něco?“

„Koukni se na to.“ Podrží mi svůj Smartphone přímo před nosem a já potřebuju chvílku, než mi dojde, na co se vlastně dívám.

„Panebože, to je úžasné!“

Před třemi týdny jsem založila instagramový účet pro svou kavárnu, kam pravidelně přidávám fotky svých cupcaků a dortů. Ve Story nechávám lidi, aby se podíleli na procesu zařizování. Několik malých influencerů sdílelo mé příspěvky a pozornost stoupla. Tak jsem před dvěma dny zveřejnila příspěvek, abych oznámila naši dnešní otevírku. Pro všechen ten stres jsem se od té doby na profil nepodívala. Ted' má post přes tři tisíce líků a sto dvacet pět komentářů.

Kdyby se tu dnes zastavilo byt' jen sto lidí, budu šťastná a absolutně spokojená. Víím, že Zoe řekla o otevření pár známým a Noah nechal natisknout letáky, které vyskládal u sebe v galerii. Dokonce i máma s tátou o kavárně vyprávěli v sousedství. Ale pochybuju, že by někdo přicestoval až z Edinburgu.

„Konečně to začíná, jsem tak happy.“ Přichází ke mně zářící Hope a na pozdrav mě bere do náruče.

Její hnědé kadeře mě lechtají na obličejí, pak se ode mě odvrátí a přiblíží se Mora. Sotva by mohly být rozdílnější, což se mi líbilo už na pohovoru. Zatímco Hope se pořád směje a působí na mě jako skutečný hipík, Mora je spíš nesmělá a uzavřená do sebe. Přesto, anebo možná právě proto, jsem si jistá, že budou skvěle fungovat.

Dveře se zase otevřou. Do obchodu vejde muž s uhlově černými vlasy. Když ho chci upozornit, že ještě nemáme otevřeno, schází Aidan točité schody a pozdraví chlapíka, který se patrně jmenuje Max. „Dík, že tu dnes uděláš malé živé představení. Tím jsou tvoji fanoušci našimi jistými zákazníky,“ řekne Aidan a začne se smát. Ne tak posměšně jako se směje mně. Je to upřímný smích. Takový, který jsem u něj ještě neslyšela. Možná není obecně mrzout, ale nesnáší jen mě.

„Ahoj, jsem Kate. Těší mě, že u nás dnes vystoupíš.“ Natáhnu k němu ruku.

„Čau! To udělám rád. Bylo by zábavnější, kdyby mi Aidan dělal společnost, ale myslí si, že je zrezivělý.“ Max plácne Aidana do ramene a mrkne na něj.

Skepticky se na Maxe podívám.

„Byli jsme spolu ve školní kapele a tam jsme se poznali. Byly to veselý časy,“ vysvětluje mi.

„Při nejlepší vůli si to neumím představit, je mi líto.“

„Nejsi tu od toho, abys žvanil o blbostech. Postav si radši aparaturu. Vedle schodů by bylo dobré místo.“ Aidan vezme Maxovi jednu z velkých tašek.

„Seš nesnesitelná,“ hodí Max Aidanovi na hlavu. Nejraději bych s ním souhlasila, zatímco se oba dají do pohybu a nechávají mě stát. „Hele, neříkals, že vůbec nevypadá jako pečící víla? Rád bych ti totiž odporoval.“

„Nemám ponětí, co to do ní vjelo. Za posledních šest tejdnu neměla na sobě ani jednou nic tak barevného,“ slyším Aidana odpovídat.

Tyhle zatracené růžové šaty. Sjedou se pohledem a musím uznat, že v nich opravdu vypadám jako hospodyňka z padesátek.

Max začíná s nastavováním mikrofonu a já se zase věnuji práci. Musím ještě naaranžovat koláče, muffiny a cupcaky do skleněné vitríny, která je vidět přes přední sklo, a může tak nalákat zákazníky. Když se vrhnu do práce, ztrácím pojem o čase.

Když vzhlednu, je skoro deset hodin. Venku už se vytvořil malý dav lidí. Vzadu vidím Michelle, svou bývalou šéfovou, a dva své bývalé kolegy. Také Cora čeká venku, i když jsem jí nabízela, aby už šla dovnitř. Lee stojí docela vepředu u dveří. Zoe ho poznala v době, kdy jsem byla s Noahem. Emigroval do New Yorku, aby rychle zjistil, že to pro něj není to pravé. Už několi měsíců je zase v Londýně.

Zaslechla jsem první tóny Maxovy kytary, a když začal zpívat *Maybe* od Jamese Arthura, podívali jsme se s Aidanem na sebe. Hrudník se mu pomalu zvedá a klesá, jako by zhluboka dýchal. V jeho hnědých očích rozpoznávám stejnou nervozitu, jakou právě cítím já. I když se navzájem nesnášíme, v tuhle chvíli bijí naše srdce pro stejnou věc. Poněvadž tady začíná náš sen. Tady začíná náš boj. Ať zvítězí ten lepší.

Kývnutím mi dal najevo, že mám otevřít dveře. Když zdravím první zákazníky a Zoe už pilně rozděljuje kartičky s razítky, mám pocit, že jsem udělala všechno správně. V mém životě už jsem udělala spoustu špatných rozhodnutí, ale tohle tady k nim nepatří. Jsem na sebe hrdá. Hrdá na to, že jsem svůj

sen nikdy neztratila ze zřetele. Hrdá na to, že jsem si na to od mládí našetřila. Hrdá na to, že jsem se nikdy nevzdala. A neodevzdám zase svůj kráček za žádných okolností!

Kapitola 4

Kate

„Ahoj, Kate, vezmu dnes směnu za Hope, bohužel to nestihne.“ Mora popadne svou bílou zástěru, na které jsou vyšitá naše jména a cupcake, a vezme mi z ruky lístek s objednávkami. Během několika sekund si stočí svou černou hřívu do vysokého drdolu. „Já to udělám. Ty se můžeš v klidu v kuchyni postarat o zásobování.“ Pohybem hlavy ukáže na prázdný dortový talíř, na kterém doteď ležel ještě poslední kus mrkvového dortu, který jsem mezitím donesla jedné starší dámě. Tvrdila bych, že tenhle koláč spolu s cupcaky se prodává nejlíp.

Uplynul týden od našeho otevření, které sklidilo naprostý úspěch. Přišlo mnohem více lidí, než jsem považovala za možné. Byly jsme pravidelně zahrnovány komplimenty k zařízení a pečivu. Vůbec neumím slovy vyjádřit, jak šťastná a pyšná jsem tento den byla.

Někteří z hostů hned zveřejnili obrázky na Instagramu a propojili je s naším účtem, čímž jsme získali ještě více sledujících. Jak na sociální síť někdy nadávám, tak užitečné mohou jindy být. Vlastně používám jen účet *Cosy Corner*. Už ani nevím,